

4. Zarzut czwarty, w którym skarżąca twierdzi, że Rada nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia dla ponownego umieszczenia jej nazwiska w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżąca podnosi, że Rada naruszyła jej prawo do obrony, prawo do dobrej administracji i prawo do skutecznej kontroli sądowej. W szczególności Rada nie zbadała w pełni i bezstronnie, czy domniemane powody mające uzasadniać ponowne umieszczenie nazwiska skarżącej w wykazie są zasadne w świetle oświadczeń złożonych przez skarżącą przed ponownym umieszczeniem jej nazwiska w wykazie.
6. Zarzut szósty, w którym skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła, bez uzasadnienia lub w sposób nieproporcjonalny, jej prawa podstawowe, w tym jej prawo do ochrony własności i reputacji. Wpływ decyzji Rady (WPZiB) 2016/411 na skarżącą jest daleko idący, zarówno w odniesieniu do jej własności jak i reputacji na całym świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych skarżącej jest związane z jakimkolwiek słusznym celem lub takim celem uzasadnione, a tym bardziej, że jest do takiego celu proporcjonalne.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2016 r. – Mubarak i in./Rada

(Sprawa T-275/16)

(2016/C 270/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kair, Egipt), Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kair), Heidy Mahmoud Magdy Hussein Rasekh (Kair), Khadiga Mahmoud El Gammal (Kair) (przedstawiciele: B. Kennelly i J. Pobjoy, Barristers, oraz G. Martin i M. Rushton, Solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/411 z dnia 18 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2016 L 74, s. 40), w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- stwierdzenie niemożności stosowania wobec skarżących art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 63) i art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 4) i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2016/411 w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących,
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzą, że Rada nie zidentyfikowała właściwej podstawy prawnej w odniesieniu do art. 1 ust. 1 decyzji 2011/172/WPZiB (zwaną dalej „decyzją”) i art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 270/2011 (zwanego dalej „rozporządzeniem”). Nie ma dowodu na to, że Rada dokonała jakiegokolwiek przeglądu podstawy prawnej art. 1 ust. 1 decyzji, przyjmując decyzję (WPZiB) 2016/411 (zwaną dalej „podważaną decyzją”), pomimo ciężącego na niej na mocy art. 5 decyzji wyraźnego obowiązku w tym zakresie. Fakt, że art. 1 ust. 1 mógł mieć właściwą podstawę prawną w momencie, kiedy był przyjmowany po raz pierwszy w dniu 21 marca 2011 r., nie zapewnia temu przepisowi trwałej podstawy prawnej do 2016 r. i później.

2. Zarzut drugi, w którym skarżący twierdzą, że Rada naruszyła ich prawa zagwarantowane w art. 6 w związku z art. 2 i 3 TUE oraz w art. 47 i 48 Karty praw podstawowych poprzez założenie, że postępowanie sądowe w Egipcie było zgodne z podstawowymi prawami człowieka.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący podnoszą, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez stwierdzenie, że zostało spełnione określone w art. 1 ust. 1 decyzji i w art. 2 ust. 1 rozporządzenia kryterium umieszczenia nazwisk skarżących w wykazie.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący twierdzą, że Rada nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia dla ponownego umieszczenia ich nazwisk w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący podnoszą, że Rada naruszyła ich prawo do obrony, prawo do dobrej administracji i prawo do skutecznej kontroli sądowej. W szczególności Rada nie zbadała w pełni i bezstronnie, czy domniemane powody mające uzasadniać ponowne umieszczenie nazwisk skarżących w wykazie są zasadne w świetle oświadczeń złożonych przez skarżących przed ponownym umieszczeniem ich nazwisk w wykazie.
6. Zarzut szósty, w którym skarżący twierdzą, że Rada naruszyła, bez uzasadnienia lub w sposób nieproporcjonalny, ich prawa podstawowe, w tym ich prawo do ochrony własności i reputacji. Wpływ decyzji Rady (WPZiB) 2016/411 na skarżących jest daleko idący, zarówno w odniesieniu do ich własności jak i reputacji na całym świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych skarżących jest związane z jakimkolwiek słusznym celem lub takim celem uzasadnione, a tym bardziej, że jest do takiego celu proporcjonalne.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2016 r. – Inpost Paczkomaty przeciwko Komisji

(Sprawa T-282/16)

(2016/C 270/65)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Inpost Paczkomaty sp. z o.o. (Kraków, Polska) (przedstawiciel: T. Proć, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) C(2015) 8236 z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie środka pomocy SA.38869 (2014/N), który Polska planuje wdrożyć w celu udzielenia dla Poczty Polskiej rekompensaty kosztu netto obowiązku świadczenia usług powszechnych w latach 2013-2015;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 Traktatu, błędnego uznania spełnienia wymogów z pkt 19 (sekcja 2.6 zasad ramowych), naruszenia zasad wynikających z Traktatu i dotyczących udzielania zamówień publicznych oraz błędnej wykładni art. 7 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.U. L 15, str. 14) („dyrektywa pocztowa”)